

Daniel Kitabı - Numara 43

Kutsal Kitap peygamberliklerinde Yıkıcı İğrençliğin Sembolik Anlamının Açığa Çıkarılması

Jeff Pippenger
2024-01-07

Pavlus'un, papalığın 538 yılında iktidara yükselmesini engelleyen güç olarak putperest Roma'yı tanımlaması, William Miller'ın, Daniel kitabındaki "günlük"ün putperestliği temsil ettiğini ortaya koyan tanıklık olarak kabul ettiği şey oldu. William Miller'ın çerçevesi, iki yıkıcı güce dayanıyordu: putperestlik ve onu izleyen papalık. Bu çerçeveyi destekleyen en önemli keşfi, 2. Selanikliler'in ikinci bölümündeki Pavlus'un tanıklığıydı; Pavlus burada, Tanrı'nın tapınağına yerleştirilip kendisinin Tanrı olduğunu gösteren "günah adamı" ortaya çıksın diye, putperest Roma tarafından papalık üzerine konan kısıtlamanın kaldırılacağını belirtir.

Daniel kitabında, putperestliği temsil eden "daimi" sembolünün ardından, ister "yıkımın başkaldırısı" ister "yıkımın iğrençliği" olarak temsil edilsin, daima Papalığı simgeleyen bir sembol gelir. Oysa MS 66'dan 70'e kadar süren üç buçuk yıl boyunca gerçekleşen Kudüs'ün kuşatılması ve yıkımı hakkında Mesih'in Hristiyanlara yaptığı uyarıda, Mesih, "Peygamber Daniel'in sözünü ettiği yıkımın iğrençliği"ni Kudüs'te bulunan Hristiyanların derhal kaçmaları için işaret olarak gösterdi. Tarih, bu işaretin Papalık Roma'nın değil, putperest Roma'nın sembolü olduğunu belirtir. İmanlıların kuşatma ve yıkımdan kaçınabilmeleri için bu işareti tanımaları gerekiyordu. Öyleyse, "Peygamber Daniel'in sözünü ettiği yıkımın iğrençliği" putperest Roma'nın mı, yoksa Papalık Roma'nın mı sembolüdür?

Öyleyse, peygamber Daniel'in sözünü ettiği yıkım getiren iğrençliği kutsal yerde dururken gördüğünüzde (okuyan anlasın), o zaman Yahudiye'de olanlar dağlara kaçsın. Damda olan, evinden bir şey almak için aşağı inmesin; tarlada olan da giysisini almak için geri dönmessin. O günlerde gebe olanların ve emzirenlerin vay haline! Ama kaçışınızın kışın ya da Şabat gününde olmaması için dua edin; çünkü o zaman öyle büyük bir sıkıntı olacak ki, dünyanın başlangıcından bu zamana kadar böylesi ne görülümüştür ne de bundan sonra olacaktır. O günler kısaltılmasaydı hiç kimse kurtulamazdı; ama seçilmişlerin hatırı için o günler kısaltılacaktır. Matta 24:15-22.

Bayan White, MS 66'dan 70'e kadar süren Kudüs'ün yıkılışı tarihindeki bu uyarının nasıl gerçekleştiği üzerine yorum yapar ve Roma ordusunun bayrağının, yani sancağının, Kudüs'te hâlâ bulunan Hristiyanlar için kaçmaları gerektiğini bildiren işaret olduğunu belirtir. Öyleyse, "peygamber Daniel'in sözünü ettiği yıkıma yol açan iğrençlik" putperest Roma mıydı, yoksa Miller'in çerçevesini dayandığı üzere Papalık Roma'sı mıydı?

William Miller, Roma'nın iki tezahürünü (önce putperest olanı, sonra papalık yönetimindeki olanı) anlamaya yönlendirildi, ancak yaşadığı tarihsel bağlam onu her iki krallığı da tek bir krallık gibi ele almaya zorladı. Ve elbette tek bir krallık sayılırlar, ama aynı zamanda ardışık iki krallığı da temsil ederler. 1798'in peygamberî tarihinin zorlamasıyla Miller, Roma'yı öncelikle tek bir krallık

olarak ele almak zorunda kaldı. 1798'de Miller, Mesih'in İkinci Gelişi'nin yaklaşık yirmi beş yıl sonra gerçekleşeceğine inanıyordu. Papalık yönetimindeki Roma'nın 1798'de ölümcül bir yara aldığı gayet iyi biliyordu. Miller'e göre, Mesih dönmek üzere olduğundan, papalık yönetimindeki Roma'yı izleyecek başka yeryüzü krallıkları yoktu.

Miller'in içinde bulunduğu tarihsel dönemde, Daniel kitabının ikinci bölümündeki heykelin dört yeryüzü krallığını temsil ettiğini anladı; çünkü Daniel de bunun böyle olduğuna tanıklık etmişti.

Ve dördüncü krallık demir kadar güçlü olacak; çünkü demir her şeyi parçalar ve boyun eğdirir; ve bütün bunları parçalayan demir gibi, o da parçalayacak ve ezecek. Ve ayaklarıyla ayak parmaklarını, bir kısmı çömlekçi kili, bir kısmı da demir olarak gördüğün gibi, krallık bölünecek; ama onda demirin gücünden de bir pay bulunacak; çünkü demirin çamurlu kil ile karıştığını gördün. Daniel 2:40, 41.

Miller yalnızca dört krallık olduğunu ve dördüncü ve son krallığın Roma olduğunu, tarihten bildiği üzere bunun önce putperest Roma ardından Papalık Roma'sı olduğunu anlıyordu. Miller için dördüncü krallık, Daniel'in sözüne uygun olarak, "bölünmüş"tü; ancak Miller'e göre bu bölünme yalnızca Roma krallığının harfi ve manevi yönleri arasında bir ayrımı temsil ediyordu. Haklıydı, fakat anlayışı sınırlıydı.

Miller, putperest Roma ile papalık Roma'sı arasındaki bölünmenin, Pavlus'un tespit etmek üzere görevlendirildiği ayrımı temel aldığı görmedi. Pavlus (ve Vaftizci Yahya), çarmıh döneminde harfi olandan ruhsala bir geçiş olacağını ortaya koymuştu. Bu anlayış olmadan Miller, Roma'nın özünde iki evreden oluşan tek bir krallık olduğunu kabullenmek zorunda kaldı. Ve elbette, haklıydı (ama sınırlıydı). Ruhsal Roma'nın harfi Babil tarafından temsil edildiğini göremedi; çünkü ruhsal Roma (papalık) aynı zamanda ruhsal Babil'dir.

Daniel 2'deki dört krallığın ilki olan tarihî Babil, birinci her zaman sonuncuyu simgelediği için, dördüncü krallığı simgelerdi. Putperest Roma, Babil tarafından önceden simgelenmişti; ama hem Putperest Roma hem de Babil, ruhsal Roma'yı (papalığı) simgeliyordu. Dolayısıyla papalık beşinci krallıktı ve Babil tarafından temsil ediliyordu. Bu, Bayan White'ın, tarihî İsrail'in Babil'deki yetmiş yıllık esaretini, ruhsal İsrail'in ruhsal Babil'deki bin iki yüz altmış yıllık esaretiyle karşılaştırmasının temel nedenlerinden biridir.

"Tanrı'nın yeryüzündeki kilisesi, bu uzun ve amansız zulüm dönemi boyunca, sürgün döneminde Babil'de tutsak tutulan İsrail oğulları kadar gerçekten esaret altındaydı."
Peygamberler ve Krallar, 714.

Bu nedenle Miller, pagan Roma'yı daha belirgin biçimde işaret eden kehanetlerin yerine gelişlerini papalık Roma ile birbiri yerine kullanmakta hiçbir sorun görmüyordu. Buna dair örnekler vermeye devam edeceğiz; ancak Miller'ın pagan ve papalık Roma'yı tek bir krallık olarak gördüğünü anlarsak, İsa'nın "peygamber Daniel'in sözünü ettiği viranlığa yol açan iğrençlik" ifadesine pagan Roma'ya ait bir yerine geliş olarak atıfta bulunmasında Miller'ın neden sorun görmediğini, aynı zamanda Daniel kitabındaki "viranlığa yol açan iğrençlik" ifadesini papalık Roma'nın bir simgesi olarak anlamayı sürdürdüğünü de anlayabiliriz. Miller üç yıkım getiren gücü göremiyordu; bu

nedenle peygamberlik çerçevesi isabetli olmakla birlikte sınırlıydı.

Ama putperest Roma'nın, Mesih'in öngörüsünü yerine getirerek MS 66'da sancaklarını mabedin kutsal avlularına dikmesiyle ilgili tarihsel gerçekleşmedeki tutarsızlığı nasıl anlamalıyız? "Peygamber Daniel'in sözünü ettiği ıssız bırakan iğrençlik", putperest Roma'yı mı, yoksa Papalık Roma'sını mı simgeler? İkilemin yanıtı, iki yerine üç ıssızlaştırıcı gücü tanıdığımızda oldukça basittir. Mesih'in Kudüs'ün yıkımıyla ilgili sözünün yerine gelişine dair, Bayan White'ın yaptığı yorumla başlamalıyız.

Yahudilerin Mesih'i çarmıha germesi, Yerusalim'in yıkımını da beraberinde getirdi. Calvary'de dökülen kan, onları bu dünya için de gelecek dünya için de yıkıma sürükleyen ağırlık oldu. Tanrı'nın ltfunu reddedenlerin üzerine yargı indiğinde, büyük son günde de böyle olacaktır. Onların sürme taşı olan Mesih, o zaman onlara ö alan bir dağ olarak görünecektir. Çehresinin görkemi, doğrular için yaşam olan o görkem, kötüler için yakıp tüketen bir ateş olacaktır. Reddedilen sevgi, hor görülen ltuf yüzünden, günahkr yok edilecektir.

Birçok örnekle ve tekrarlanan uyarılarla İsa, Tanrı'nın Ođlu'nu reddetmenin Yahudiler için ne sonuçlar doğuracağını gösterdi. Bu sözlerle, her çağda onu Kurtarıcıları olarak kabul etmeyi reddedenlerin hepsine sesleniyordu. Her uyarı onlar içindir. Kutsallığı çiğnenmiş tapınak, itaatsiz oğul, kötü bağcılar ve hor görünen yapıcılar, her günahkrın deneyiminde karşılığı vardır. Tövbe etmedikçe, onların işaret ettiği akıbet onun olacaktır. Çağların Arzusu, 600.

Pavlus, harfi olandan ruhsala geçişi belirlediğinde, bunun çarmıh döneminde gerçekleştiğini söyler; ayrıca Yerusalim'in yıkımının da doğrudan çarmıhla bağlantılı olduğu unutulmamalıdır. Harfi Yerusalim'in yıkımı, ilk kez harfi Babil tarafından ve son kez de harfi Roma tarafından gerçekleştirildi; çünkü İsa her zaman sonu başlangıçla temsil eder. Babil'in putperest gücüyle başlayan kutsal yerin ve ordunun çiğnenmesi, Roma'nın putperest gücüyle sona erdi.

Manevi Yerusalim'in ruhsal çiğnenişi Papalık Roma'sı tarafından gerçekleştirildi ve bu çiğneniş dönemlerinin her ikisi de (fiziksel ve ruhsal), Tanrı'nın halkının yıkıma uğratan üçüncü güç tarafından çiğnenişini temsil eder; Roma bağlamında bu güce modern Roma denir.

Her biri Tanrı'nın halkına zulmeden üç yıkıcı güç vardır. Putperestliđin ejderhasını, Katolikliđin deniz canavarı izler; onu da Amerika Birleşik Devletleri'nin (yalancı peygamber) yeryüzü canavarı takip eder. Putperestlik, harfi İsrail'i ayaklar altına alan çeşitli putperest güçler tarafından temsil edildi. Ardından Papalık, 538'den 1798'e kadar bin iki yüz altmış yıl boyunca ruhsal İsrail'i çiğnedi. Ejderha, canavar ve yalancı peygamberin üçlü birliği modern Roma'dır ve Pazar yasası krizinin "saati" sırasında da Tanrı'nın halkını çiğner. Ejderha, canavar ve yalancı peygamberin üç yıkıcı gücü ayrıca putperest Roma, papalık Roma'sı ve modern Roma olarak da temsil edilir.

Vahiy 17'ye göre putperestlik ilk dört kraldır, beşinci kral papalıktır ve altıncı, yedinci ve sekizinci krallar modern Roma'nın üçlü birliğidir.

Ve yedi kral vardır: beşi düşmüştür, biri vardır, öteki ise henüz gelmemiştir; geldiğinde kısa bir süre kalacaktır. Vardı, şimdi yok olan canavarın kendisi de sekizincidir; yediden biridir ve helke gider. Vahiy 17:10, 11.

Daniel kitabının ikinci bölümüne göre, putperestlik, harfi Babil'den harfi Roma'ya kadar olan dört krallığın tamamıdır. Ruhsal Babil, papalıktır (altın baş) ve ejderha, canavar ve sahte peygamberin üçlü birliği (modern Roma), ruhsal Med-Pers, ruhsal Yunan ve ruhsal Roma'nın (ölümcül yarası iyileşmiş olan) üçlü birliğiyle temsil edilir.

İsa, “Peygamber Daniel’in sözünü ettiği viran eden iğrençlik” ifadesine atıfta bulunduğunda, Hristiyanların üç Roma'nın her birinde tanınması gereken belirli bir “işareti” tanımlıyordu. Putperest Roma, Papalık Roma'sı ve modern Roma'nın üçü de Tanrı'nın halkına zulmeder. Bu zulüm, peygamberlikte kutsal yerin ve ordunun çiğnenmesi olarak temsil edilir. İsa, bu zulmün yaklaştığına dair, bu üç zulüm döneminin her biri için bir uyarı verdi. Roma'nın otoritesinin “işareti” kutsal yerin içine konulduğunda, Yeruşalim'den kaçma zamanı gelmişti. İsa, Daniel'in “viran eden iğrençlik” ifadesini dünyevi bir gücün sembolü olarak değil, Hristiyanların tanınması gereken işaretin sembolü olarak kullanıyordu.

İsa, kendisini dinleyen öğrencilerine, dinden sapmış İsrail'in üzerine gelecek yargıları ve özellikle de Mesih'i reddetmeleri ve O'nu çarmıha germeleri nedeniyle üzerlerine gelecek cezalandırıcı intikamı bildirdi. Korkunç doruk noktasından önce apaçık belirtiler görülecekti. Korkulan saat ansızın ve hızla gelecekti. Ve Kurtarıcı izleyicilerini uyardı: “Bunun için, peygamber Daniel'in sözünü ettiği ıssız bırakan iğrençliği kutsal yerde dururken gördüğünüz zaman (okuyan anlasın), o zaman Yahudiye'de bulunanlar dağlara kaçsın.” Matta 24:15, 16; Luka 21:20, 21. Romalıların putperest sancakları, kentin surlarının birkaç stadya dışına kadar uzanan kutsal toprakta dikildiğinde, Mesih'in izleyicileri kurtuluşu kaçışta bulmalıydı. Uyarı işareti görüldüğünde, kaçmak isteyenler hiç gecikmemeliydi. Yahudiye diyarında, bizzat Yeruşalim'de olduğu gibi, kaçış işaretine derhal uyulmalıydı. Damda bulunan kimse, en değerli hazinelerini kurtarmak için bile evine inmeye kalkışmamalıydı. Tarlada ya da bağda çalışanlar, günün sıcaklığında çalışırken bir kenara bıraktıkları üst giysilerini almak için geri dönmeye vakit ayırmamalıydılar. Genel yıkıma kapılmamak için bir an bile tereddüt etmemeliydiler.” Büyük Mücadele, 25.

Pasajda Kızkardeş White, “ıssız bırakan iğrençlik”i, tapınağın “kutsal alanına” dikilen Romalıların “putperest sancakları” ile temsil edilen “apaçık bir işaret” olarak tanımlıyor. İsa, “ıssız bırakan iğrençlik”i ne putperest Roma'nın ne de papalık Roma'nın gücünü temsil etmek için kullanıyordu; onu bir “işaret” olarak kullanıyordu. Bu “işaret” tapınağın kutsal alanına yerleştirildiğinde, Hristiyanların “genel yıkıma karışmasınlar” diye Kudüs'ten kaçmaları gerekiyordu. Kızkardeş White, aynı pasajın ilerleyen kısmında daha da ileri giderek, yıkımı bildiren Mesih'in peygamberliğinin birden fazla kez yerine geldiğini belirtir.

Kurtarıcı'nın Kudüs üzerine gelecek yargılara ilişkin peygamberliği bir kez daha gerçekleşecektir; o korkunç ıssızlık bunun yalnızca soluk bir gölgesiydi. Seçilmiş kentin akıbetinde, Tanrı'nın merhametini reddedip O'nun yarasını çiğnemiş bir dünyanın yazgısını görebiliriz. Yeryüzünün suçla dolu uzun yüzyılları boyunca tanık olduğu insan sefaletinin kayıtları karanlıktır. Düşünüldüğünde kalp fenalaşır, zihin bitkin düşer. Göğün otoritesini reddetmenin sonuçları korkunç olmuştur. Ama geleceğe ilişkin vahiylerde daha da karanlık bir sahne sunulur. Geçmişin kayıtları—kargaşaların, çatışmaların ve devrimlerin uzun alayı, “savaşçının gürültülü dövüşü ve kana bulanmış giysiler” (Yeşaya 9:5)—bunlar, Tanrı'nın

dizginleyici Ruhu'nun kötülerden bütünüyle çekileceği, artık insan tutkularının ve şeytani öfkenin patlamasını dizginlemeyeceği o günün dehşetiyle karşılaştırıldığında nedir ki! O zaman dünya, hiç olmadığı kadar, Şeytan'ın egemenliğinin sonuçlarını görecektir.

Ama o gün, Yeruşalim'in yıkımı zamanındaki gibi, Tanrı'nın halkı kurtarılacak; yaşayanlar arasında adı yazılı bulunan herkes. Yeşaya 4:3. Mesih, sadıklarını kendisine toplamak üzere ikinci kez geleceğini ilan etti: "O zaman yeryüzünün bütün halkları yas tutacak ve İnsanoğlu'nun göğün bulutları üzerinde güç ve büyük görkemle geldiğini görecekler. O da güçlü bir boru sesiyle meleklerini gönderecek ve onlar O'nun seçtiklerini dört yelden, göğün bir ucundan öbür ucuna kadar toplayacaklar." Matta 24:30, 31. O zaman Müjde'ye uymayanlar ağzının soluğuyla tüketilecek ve gelişinin parıltısıyla yok edilecek. 2. Selanikliler 2:8. Eski İsrail gibi, kötüler kendilerini yok eder; kötülükleri yüzünden düşerler. Günah dolu bir yaşam sürerek kendilerini Tanrı'yla uyumdan öylesine uzaklaştırmış, doğaları kötülükle öylesine alçalmıştır ki, O'nun görkeminin ortaya çıkışı onlar için yakıp tüketen bir ateş olur.

İnsanlar, Mesih'in sözlerinde kendilerine iletilen dersi ihmal etmekten sakınsınlar. Nasıl ki öğrencilerinin kaçabilmeleri için Yeruşalim'in yıkımı konusunda onları uyardı ve yaklaşan felaketin bir belirtisini verdiyse; aynı şekilde dünyayı da son yıkım gününe karşı uarmış ve bunun yaklaştığını gösteren işaretler vermiştir; öyle ki isteyen herkes gelecek gazaptan kaçabilsin. İsa şöyle der: 'Güneşte, ayda ve yıldızlarda belirtiler olacak; yeryüzünde uluslar sıkıntıya düşecek.' Luka 21:25; Matta 24:29; Markos 13:24-26; Vahiy 6:12-17. Onun gelişinin bu habercilerini görenler, 'yakın olduğunu, hatta kapıda olduğunu bilsinler.' Matta 24:33. 'Bu nedenle uyanık durun,' diye uyarır. Markos 13:35. Uyarıya kulak verenler, o gün onları gafil avlamasın diye karanlıkta bırakılmayacaklardır. Ama uyanık durmayacak olanlar için, 'Rab'bin günü gece hırsız gibi gelecektir.' 1. Selanikliler 5:2-5. Büyük Mücadele, 36, 37.

Kardeş White bu sözleri yazdığında, Kudüs'ün yıkımının gelecekte yerine gelmesi gereken bir yönü hâlâ vardı. Dünyanın sonunda modern Roma'ya (ejderha, canavar ve sahte peygamber) karşı gerçekleştirilen cezalandırıcı yargı, ruhsal Babil'in nihai düşüşünü temsil eder; ancak ruhsal Babil (papalık) 1798'de zaten bir kez düşmüştü. Kudüs'ün yıkımı, Tanrı'nın dinden dönen bir kilise üzerindeki cezalandırıcı yargısını temsil eder.

MS 66'dan 70'e kadar geçen üç buçuk yıl içinde Kudüs'ün yıkımı, dünyanın sonunda modern Roma'nın (ejderha, canavar ve sahte peygamber) üzerine gelecek Tanrı'nın cezalandırıcı yargısının yol açacağı yıkımın bir örneğidir. MS 66'dan 70'e kadar putperestlik eliyle gerçekleştirilen Kudüs'ün kuşatılması ve yıkımı tam olarak üç buçuk yıl sürdü.

Papalık tarafından gerçekleştirilmiş olan manevi Kudüs'ün kuşatılması ve yıkımı, 538'den 1798'e kadar üç buçuk peygamberî yıl sürdü. Bu iki tasvir, modern Roma'nın yol açtığı Pazar Yasası krizinin "saat" sırasında Kudüs'ün kuşatılmasını ve yıkımını simgeler. Daniel kitabında gösterildiği gibi, Kudüs'ün üç yıkımından sonuncusu tersine çevrilir.

Daniel Kitabı, Babil'in Kudüs'ü fethedip yıkmasıyla başlar ve Babil'in yıkılışı ve Kudüs'ün zaferiyle sona erer. Üç savaşın her birinde, yaklaşan savaştan kaçmaları gerektiğini Hristiyanlara bildiren bir işaret verildi. MS 66'da, işaret, putperest Roma ordularının sancaklarını (savaş bayraklarını) tapınağın kutsal alanına dikmesiydi. 538 yılında ise, o yıl Orléans Konsili'nde bir

Pazar yasası çıkardığında, “günah insanı” Tanrı’nın tapınağında (Hristiyan kilisesinde) oturup kendini Tanrı olarak göstererek açığa çıktı. Pazar gününün zorunlu kılınması, papalığın Hristiyan dünyası üzerindeki otoritesinin kanıtı olarak gördüğü şeydir; çünkü Tanrı’nın Sözü’nde Pazar ibadetine dair bir dayanak bulunmadığını (haklı olarak) ileri sürerler ve Hristiyanlıkta ibadet günü olarak Pazarı bizzat onların tesis etmiş olması, putperest gelenek ve göreneklerinin otoritesinin Kutsal Kitap’ın üzerinde olduğunun kanıtıdır.

538 yılında, Hristiyanların Roma kilisesinden ayrılmaları gerekiyordu; bunun nedeni yalnızca onun gerçek anlamda bir Hristiyan kilisesi olmaması değil, aynı zamanda Tanrı’nın kilisesinin kutsal alanlarına papalık otoritesinin işaretinin yerleştirilmiş olmasıydı. Bayan White, Tanrı’nın kilisesinin bin iki yüz altmış yıl boyunca çöle sığındığı dönemi başlatan o tarihteki ayrılma sürecini tanımlar.

Ama Işığın Prensi ile Karanlığın Prensi arasında birlik yoktur ve onların takipçileri arasında da birlik olamaz. Hristiyanlar, putperestlikten sadece kısmen dönmüş olanlarla birleşmeyi kabul ettiklerinde, hakikatten giderek daha da uzaklaştıran bir yola girdiler. Şeytan, Mesih’in bu kadar çok sayıda takipçisini aldatmayı başardığı için sevinçten coştı. Sonra gücünü bunlar üzerinde daha da yoğunlaştırdı ve Tanrı’ya sadık kalanlara zulmetmeleri için onları teşvik etti. Gerçek Hristiyan imanına nasıl karşı çıkılacağını, bir zamanlar onun savunucuları olmuş olanlar kadar hiç kimse bu kadar iyi anlamıyordu; ve bu dönem Hristiyanlar, kısmen putperest yoldaşlarıyla birleşerek savaşlarını Mesih’in öğretilerinin en temel unsurlarına yönelttiler.

Sadık kalmak isteyenlerin, rahiplik kisvelerine büründürülerek kiliseye sokulan aldatmacalar ve iğrençlikler karşısında dimdik durabilmeleri çetin bir mücadeleyi gerektiriyordu. Kutsal Kitap imanının ölçütü olarak kabul edilmiyordu. Din özgürlüğü öğretisi sapkınlık sayılıyordu ve onu savunanlar nefretle karşılanıp takibata uğratılıyorlardı.

Uzun ve çetin bir mücadeleden sonra, sadık azınlık, eğer o hâlâ yalan ve putperestlikten kurtulmayı reddederse, sapmış kiliseyle her türlü birlik bağı koparmaya karar verdi. Tanrı’nın sözüne itaat etmek istiyorlarsa ayrılığın mutlak bir gereklilik olduğunu gördüler. Kendi ruhları için ölümcül olan hatalara göz yummaya da, çocuklarının ve torunlarının imanını tehlikeye atacak bir örnek teşkil etmeye de cesaret etmediler. Barış ve birliği temin etmek için, Tanrı’ya sadakatle bağdaşan her türlü tavizi vermeye hazırdılar; ancak ilke feda edilerek elde edilecek bir barışın bile çok pahalıya mal olacağını düşünüyorlardı. Eğer birlik ancak hakikat ve doğruluktan ödün verilerek sağlanabiliyorsa, varsın ayrılık, hatta savaş olsun. Büyük Mücadele, 45.

Bu düşünceleri bir sonraki makalede sürdürmeye devam edeceğiz.

Sonsuzluk önümüzde uzanıyor. Perde kaldırılmak üzere. Bu ağır, sorumluluk gerektiren konumu işgal eden bizler, ne yapıyor, ne düşünüyoruz ki etrafımızda ruhlar helâk olurken bencil rahat düşkünlüğümüze sarılıyoruz? Yürekllerimiz büsbütün duyarsızlaştı mı? Başkalarının kurtuluşu için yapmamız gereken bir iş olduğunu hissedip anlayamıyor muyuz? Kardeşler, gözleri olup da görmeyen, kulakları olup da işitmeyenlerin zümresinden misiniz? Tanrı’nın size kendi iradesinin bilgisini vermesi boşuna mı? Size uyarı üstüne uyarı göndermesi boşuna mı? Yeryüzüne gelmek üzere olana dair ebedî hakikatin beyanlarına

inaniyor musunuz, Tanrı'nın yargılarının halkın üzerinde asılı durduğuna inaniyor musunuz ve hâlâ rahatına düşkün, tembel, vurdumduymaz, zevkperest bir halde sakın sakın oturabilir misiniz?

"Tanrı'nın halkının gönüllerini dünyaya bağlamasının ya da servetini dünyada biriktirmesinin şimdi zamanı değil. Uzak olmayan bir zamanda, ilk öğrenciler gibi, ıssız ve تنها yerlere sığınak aramaya zorlanacağız. Roma ordularının Kudüs'ü kuşatması Yahudiye'deki Hristiyanlar için kaçış işareti olduğu gibi, ulusumuzun papalık Şabatını zorunlu kılan bir kararnameyle yetkiyi kullanmaya başlaması da bizim için bir uyarı olacaktır. O zaman, büyük şehirleri terk etme zamanı gelecek; ardından dağlar arasındaki تنها yerlerdeki sakın evlere çekilmek üzere küçük şehirleri de bırakmaya hazırlanacağız. Ve şimdi burada pahalı konutlar aramak yerine, daha iyi, hatta göksel bir ülkeye taşınmaya hazırlanmamız gerekir. Varlıklarımızı öz haz için harcamak yerine, tasarruf etmeyi öğrenmeye çalışmalıyız. Tanrı'nın ödünç verdiği her yetenek, dünyaya uyarıyı iletmede O'nun yüceliği için kullanılmalıdır. Tanrı'nın, şehirlerde O'nunla birlikte çalışanların yapacağı bir işi var. Misyonlarımız desteklenmeli; yeni misyonlar açılmalı. Bu işi başarıyla ilerletmek azımsanmayacak bir harcamayı gerektirecektir. İnsanların bu zamana ait gerçekleri dinlemeye davet edilebileceği ibadethanelere ihtiyaç var. Tam da bu amaçla, Tanrı emanetçilerine sermaye emanet etmiştir. Mülkünüz bu işi engelleyecek şekilde dünyevi girişimlere bağlanmış olmasın. Mallarınızı, Tanrı'nın davasının yararı için kullanabileceğiniz şekilde elinizin altında bulundurun. Hazineselerinizi sizden önce göğe gönderin." Tanıklıklar, cilt 5, 464.